

A szent város három jellegzetessége

T. Austin-Sparks

Elhangzott: 1960. március

1Királyok 7,1-12:

„Azután a maga palotáját építette Salamon tizenhárom évig; akkor lett teljesen készen a háza. Megépítette a libánoni erdei házat is, melynek hossza száz könyök, szélessége ötven könyök, magassága harminc könyök volt. Négy sorban cédrusoszlopok voltak, és az oszlopokon cédrusgerendák. Fölül, a gerendák fölött a tetőt cédrusdeszkákkal fedte be, amelyek összesen negyvenöt, minden sorban tizenöt oszlopon nyugodtak. Három sor keretes ablak volt rajta egymással szemben, három hárommal szemben. Az ajtófélfák és az ablakkeretek is mind négyszögűek voltak, és az ablakok egymással szemben, három sorban voltak.

Azután fölépítették az oszlopcsarnokot, melynek a hossza ötven könyök és a szélessége harminc könyök volt, elé pedig egy oszlopos tornácot és egy lépcsőt.

Fölépítették a tróntermet, ahol ítéletet hoztak, a törvényházat, melyet cédrusfával borítottak a padlózattól a mennyezetig.

Azután ehhez hasonlóan fölépíttette a saját palotáját, amelyben ő maga lakott, a hátsó udvarban, a csarnokon belül. Ehhez a teremhez hasonló palotát építtetett a fáraó leányának is, akit feleségül vett.

Mindezek nemes kövekből voltak, méretre faragva, kívül és belül fűrészszel kivágva, az alaptól az oromzatig, kívül is egészen a nagy udvarig. Még az alap is drága és nagy kövekből volt: tízkönyöknyi kövekből és nyolckönyöknyi kövekből. Ezeken voltak a méret szerint faragott nemes kövek és cédrusfák.

A nagy udvart három sor faragott kő és egy sor faragott cédrusgerenda vette körül, éppen úgy, mint az ÚR házának a belső udvarát és a ház tornácát.”

Jelenések 21,2:

„És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amint Istentől alászállt a mennyből, felkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.”

10-12: „Elvitt engem szellemben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely a mennyből, Istentől szállt alá. Benne volt az Isten dicsősége, és fénye hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristálytisza jáspiskőhöz. Nagy és magas kőfala volt, tizenkét kapuja, mellettük tizenkét angyal, és a kapukra fel volt írva Izráel fiai tizenkét törzsének neve.”

16: „A város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérte a várost mérővesszővel: tizenkétezer futam volt, hosszúsága, szélessége és magassága egyenlő.”

19: „A város kőfalának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette.”

Mindkét leírás szimbolikusan mutatja be azt a helyet, ahol az Úr lakni akar, és ahol örömmel lakozik. Aki nagyobb Salamonnál, az építi most a házat, és házat épít menyasszonya számára is. A Király építi városát, ahol trónját el fogja helyezni.

Olvassuk el gondosan Salamon épületeinek leírását és az Új Jeruzsálemét, a szent városét! Három kimagasló tulajdonságot különböztethetünk meg: az egyik az **erő**, a második a **szépség**, a harmadik

az **értékesség**. Ez a három fő jellegzetessége az Úr leendő lakhelyének. Ezekre a dolgokra különös gondot fordít, és türelmesen és mélyrehatóan úgy munkálkodik, hogy ezeket – saját Magának, a saját gondolatainak a kifejeződéseit – megszerezze bennünk.

Erő! Salamon épületének nagyon nyilvánvaló jellegzetessége az erő: azok a hatalmas kövek, azok a súlyos kövek és Libanon hatalmas cédrusai. Ezek mind az erő benyomását keltik. Sok időbe telt, míg azok a kövek kifermálódtak, nagyon hosszú múltra tekintenek vissza, sőt, talán lehetetlen is ezeknek a köveknek az eredetét egészen a kezdetig visszakövetni. A kőszikla anyaga a távoli múltba nyúlik vissza, és hosszú történelme van. A Libanon cédrusait sem tegnap ültették, történetük sok megpróbáló viharról beszél, a növekedés hosszú éveiről. Ezekben nincs semmi felületes; nem található bennük semmi, ami könnyű, ami cifra, és semmi nem fogja tudni őket helyükből kimozdítani, magával sodorni; ezek megállnak, ezek kitartanak. Ők a türelmes, állhatatos kitartás megtestesítői. Az örökkévalóság ott van az alapstruktúrájukban. Temérdek kísértésen és próbán mentek át; ezért lehetnek most itt, ebben a házban. Ezért fog itt lakozni a Király. Ki lettek téve az elemeknek, soha nem lettek elkényeztetve; nem lettek a tomboló elemektől megvédve, eltakarva, ki lettek téve minden hatalomnak, mely elpusztíthatta volna őket. Tehát erőt látunk itt.

Nézzétek ezt a hatalmas várost! Tizenkétezer futam nem tűnik túl soknak, míg végig nem gondoljuk, hogy ez minden irányban annyi, tehát kocka alakú – a hossza, szélessége, magassága ugyanaz. Ma teljesen lenyűgöz bennünket, szinte sokkol, amikor milliárd fontokról vagy mérföldekről olvasunk vagy hallunk – tudjátok, ez a város, ha kiszámoljuk, többmilliárd könyök; többmilliárd könyök! Csak azért mondom, hogy kiemeljem mennyire súlyos, mennyire tekintélyes ennek maradandó, tartós jellegzetessége, amellyel bír.

Drága barátaim, aligha kell ennél többet mondanom, hiszen értitek, miről beszélek, és gondolatban már alkalmaztatok, amiket mondtam: nem ez Isten igazi népének története? Hát nem ez? Az Úr nem tesz bennünket üvegházba, hogy ott neveljen fákká a Maga számára; az Úr nem véd meg bennünket a viharoktól, a nehézségektől; kitesz bennünket a csapások és próbatételek metsző szelének és perzselő napsütésének. Az Úr azt munkálja ki bennünk, ami az Ő természete szerint való – az örökkévalóságot, az állhatatos kitartást, az örökkévaló Istent –, amit nem lehet könnyedén elmozdítani. Szilárdságot épít belénk. Ma azt látjuk, hogy oly gyakran azzal akarják vonzóvá tenni a kereszténységet, hogy csupa jó dolgot emlegetnek, könnyed életet, boldogságot, az élet élvezetét; és Istennek hála MINDEN örömeért, ami Tőle származik, de a házra, a városra nézve az első dolog, amit az Úr ki akar munkálni népében, az a Saját természete szerinti, szilárd, állhatatos, kitartó hűségesség.

Szilárdság! Ó, bár lennének szilárd és állhatatos keresztények, akiknek nincs szükségük állandó babusgatásra, kényeztetésre és utánuk való rohangálásra; hogy úgy kelljen bánni velük, mint a hímes tojással ahhoz, hogy fel tudjanak állni, vagy hogy végre elinduljanak. Férfiak és nők, akik olyanok, mint Libanon cédrusai; mint kőfejtőből hozott kövek – akik fajsúlyosak, akik tudnak felelősséget vállalni, akik tudnak terheket hordozni. Ezt jelenti az erő.

Ismét csak emlékeztetni tudlak benneteket, hogy milyen nagy helyet foglal ez el Isten Igéjében: legyetek erősek; erősödjetek meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében; erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben! Gondoljátok meg! Meg akarjátok érteni, miért engedi Isten, hogy a szelek olyan vadul tépázzanak? Miért engedi meg a viharokat? Azért, hogy kiemeljen bennünket abból a természetes, silány, gyenge minőségű, súlytalan és könnyelmű, komolytalan állapotunkból, és fajsúlyos emberekké tegyen. Erő – próbák által, nehézség által – erő... hogy ki tudjunk tartani minden korszakon át.

Sok minden elvételük az utolsó nagy próba során, és éppen ezért, ha a próbatétel és a nehézség az egyetlen módja annak, hogy mélyebbé tegyen bennünket, hogy szellemi kalibert, súlyt adjon nekünk, azt hiszem, egyre több ilyenre kell számítanunk, ahogyan az idő egyre fogy.

Szépség! Nem akarok hosszan időzni ezen, de annyira nyilvánvaló ezekben a képekben, nem igaz? Szépség. Az Úr ebben a dologban is munkálkodik. Az Úr azt akarja, hogy ami az Ő lakóhelye, amit Ő Magának lakozásra készít, az vonzó legyen, bámulatos, nagyszerű és nemes, amit csak csodálni lehet. Azt hiszem, egyetlen szó magában foglalja a szépségnek ezt az egész körét, ez pedig a kegyelem. Kegyelem! Ha a szenvedés az erőért van, akkor a kegyelem a szépségért.

Ha igazán felfogtuk az isteni kegyelmet, ha a szívünkben valóban tudjuk, mint jelent az Isten kegyeleme, akkor lesz valami velünk kapcsolatban, ami nem csúf és visszataszító, hanem valami szép, valami lágy és finom. A szépség nem erőszakos. A szépség nem kegyetlen. A szépség nem kemény. A szépség a helyes értelemben vett lágyságot jelent. Talán az a legjobb szó rá, hogy finomság. Ahogyan haladunk az Úrral együtt az Ő célja felé, el kell hagynunk az ítékezésünk, a szavaink, a hozzáállásunk természetes keménységét, és egyre inkább a kegyelem finom lágyságát kell magunkévá tennünk. Nézzétek meg újra ezeket a leírásokat, különösen is a városét, hogy mennyire kiemelkedő jellegzetessége ez a szépség.

Szépség! Hatalmas dolog, szinte lenyűgöző a maga erejével, hatalmával arra, hogy ellenálljon, hogy kitartson, hogy megálljon, és mégis ez az egyik csodálatos dolog az Úrral, az Úr Jézussal kapcsolatban, és ez az egyik csodálatos dolog bármivel és bárkivel kapcsolatban, akiben betölti az Ő célját – hogy az erő és a szépség egyesül benne. Az erő egyensúlya – hogy nem csak erő és nem csak lágyság – csodálatosan megvan az Úr Jézusban, nézzétek Őt! Ez a két dolog együtt... és ez az, amit az Úr keres.

Végül pedig az **értékesség**. Milyen költséges volt Salamon épülete, Ófír aranya! Valami nagyon nagy ára volt azoknak az épületeknek, melyeket Salamon emelt, a városnak, a falak alapjainak; mindenféle drágakő... valami nagyon értékes, valami nagyon drága az Úrnak. Itt nincsen semmi olcsó; nincs semmi olcsó abban, ami az Úrtól van. Ezt ne feledjétek! Ami az Úrtól van, az költséges, annak mindnek nagy ára van. Itt nincs semmi hitvány, alantas, silány dolog; csak a szenvedés megtestesítői: a nemes és drága kövek.

Figyeljük meg, hogy ezen a tizenkét alapon volt a Bárány tizenkét apostolának a neve, és az első alap kristálytisztá jáspis volt. Ki volt az apostolok közül az első? Simon Péter. Jáspis, áttetsző, mint a kristály; minden keverék távozott belőle – átlátszó, tiszta – de micsoda szenvedés! Nézzétek őt:

„Kiment, és keservesen sírt.” Péternek elég sok mondanivalója van a leveleiben a tüzes megpróbáltatásokról, melyek próbára tesznek bennünket. Péter tudta, mit jelent a szenvedés. De látjátok, hogy mit hozott létre: valamit, ami nagyon értékes, nagyon drága és becses az Úrnak. Hát nem Péter használta ezt a szót: „Nektek tehát, kik hisztek, drágaság ez” (1Pt 2,7)? Ha újra meggondoljuk az Úr bánásmódját velünk, nem tudjuk nem észrevenni, hogy az Úr kész nagyon sok időt, nagyon sok energiát és nagyon sok pénzt fordítani arra, hogy szükséges, alapvető szellemi értéket szerezzen általa bennünk.

Ha olvastátok Madame Curie életét, aki a rádiumot felfedezte, emlékeztek arra a sok-sok tonnányi anyagra, amit felhalmozott; az emberek szemétnak tartanák, de ő sok-sok tonnányit, szinte hegyeket gyűjtött össze, hogy egy mákszemnyi rádiumot kinyerjen belőle. Amikor ezt az egészet redukálta, egy apró darabka rádium lett a tonnából. De nézzétek meg, milyen értékes volt a rádium akkoriban; nézzétek meg, milyen erő, milyen érték van a rádiumban! Az Úr is ilyen, kész

arra, hogy tonnákat és tonnákat használjon fel, csak hogy megszerezzen egy kis töredéket a saját Maga alapvető természetéből, az értékességből. Ez benső, lényegi energia; van valami az Úr természetében, ami rendkívüli mértékben hathatós, erős; az Igazság ereje, a Szeretet ereje, Isten ereje.

Míg az Úr azt akarja, hogy kínosan ügyeljünk a pénzzel kapcsolatos dolgainkra, arra, hogy mire használjuk, és egy pillanatil sem rokonszenvez a gondatlansággal ezen a területen, Ő Maga mintha időnként igénybe venné az erőforrásokat, az anyagi és pénzügyi erőforrásokat, annyira teljesen, annyira mélyen, azért, hogy valamilyen szellemi mérték elérésére használja, és ez az, amit mondani próbálok nektek. Mindent a szellemi érték fényében kell néznünk; mert Ő is így tekint mindenre. Semminek az Úrral nincsen semmi értéke, csakis akkor, ha az eredménye olyasvalami, ami Őbelőle van. Lehetnek millióink – nem hiszem, hogy itt bármelyikőnknek lenne –, de ha lennének millióink, az Úrnak az semmi; Ő azt mondja: milyen mértékben képvisel az Engem? Lehet, hogy éppen csak megvan a betevőnk, és ügyelnünk kell még az aprópénzre is, amit kiadunk, de ahogyan azt felhasználjuk, lehet abban valami az Úrból, az Úrért; és így az Úr a szellemi érték fényében néz az özvegyasszony két filléjére, míg a farizeus bőséges adományára egy örömteli gondolat vagy szó nélkül tekint. Az Urat minden csak annak szellemi értéke szempontjából érdekli.

Gondolatok csak az időre, milyen sok időt vesz igénybe az Úr! Mennyire fel tudjuk zaklatni magunkat az idő kérdésén... az egyik nagy problémánk, hogy az Úr olyan lassú, olyan sokáig vár, olyan sok időt vesz igénybe! Ez az igazi baj velünk, nem igaz? Mindig próbáljuk siettetni az Urat; nem, ha időre van szükség ahhoz, amit Ő el akar érni, az örökkévalóság sem sok Neki, hogy megszerezze, egy egész élethosszat is rászán, hogy az Övé legyen. Látjátok, az egész dologban az Úrral pusztán a *valódi* érték számít, hogy egy dolog *mibe kerül*.

És beszélhetnénk sokat a szenvedésről... hogy milyen sok szenvedést ismer Isten népe. Ez nagy kérdés, az Úr népének szenvedése, de ha Pálnak igaza van, itt a válasz: „Mert a mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk” és csak akkor tud valaki így beszélni, ha látja a másikat, a nyugalmat: „minden mértéket meghaladó örök súlyú dicsőséget szerez nekünk”. *Örök súlyú dicsőséget!* Ez a vége, a végső cél, erre törekszünk! A mi „könnyű szenvedésünk” egyáltalán nem könnyű, nagyon is súlyos szenvedés, hacsak meg nem látjuk, hogy az Úr mit akar elérni, és akkor talán máshogyan fogjuk látni a szenvedést.

Tehát erről van szó, az értékességről. Az Úr ezt a valódi értéket keresi, és amikor megkapja, amikor megkapja ezeket a jellegzetességeket – az erőt, a szépséget és a *valódi* értéket, drágaságot – eljárása teljes mértékben igazolva lesz.

Eredeti: <http://www.austin-sparks.net/english/001413.html>

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>